UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm Tomvs ...

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Rara S. Ignatij humilitas & patientia. Cap. XIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-78821

Visual Library

Pontifici factis, disertis verbis testati sunt, S. IGNATIVM habuisse *perfectissimum dominium omnium suarum commotionum & perturbationum.* Quod quàm sit rarum & admirandum in vita mortali, omnes experimur; & sciunt docti, qui, quantas vires, in natura per peccatum Adami corrupta, fomes peccati habeat, norunt. Vnde cùm variæ sint in hominibus commotiones, nimirum amoris, odij, desiderij, fugæ, gaudij, tristitiæ, spei, desperationis, timoris, audaciæ, iræ; ita S. IGNATII imperio subiectæ erant omnes, vt ijs non ad vitium, sed ad necessitatem, iuxta rectæ rationis & diuinarum legum præscriptum, vteretur. Hinc factum est, vt cum esset natura calidus & biliosus, propter summam tamen animi lenitatem, quam in omni sermone vitæque consuetudine adhibebat, frigidus ipsis quoque medicis, & vt appellant, phlegmaticus videretur. Sæpè affabiliter hilariterque loquens, cum quispiam obiurgandus esset, primò illius aspectu commutabat vultum, ac ad seueritatem composito, grauiter reprehendebat; statimque illo abeunte, ne puncto quidem temporis interiecto, ad suam illam tranquillitatem iucunditatemque sermonis, sereno vultu, explicatâ frõte redibat, perinde ac si nunquam quenquam obiurgasset: itaque apparebat, nihil omnino fuisse commotum, sed seueram illam obiurgatoris personam, & suscepisse cùm vellet, & deposuisse. Eundem tenorem semper tenuit in rebus gerendis, & perpetuitatem in omni vita. Nam quamuis corpore aliter atque aliter affectus esset, & propter valetudinis varietatem ad res tractandas, vel magis, vel minùs aptus, animo tamen eodem semper erat: vt ad aliquid ab eo impetrandum aut conficiendum, obseruare tempus & oportunitatem, nihil esset necesse. Nam siue illum SS. Missæ Sacrificio peracto, siue prandio, conuenires: è lecto surgentem, aut ab oratione, perinde erat: siue res lætæ, siue tristiores essent: denique in nulla rerum dissimilitudine ac varietate, varius ipse suique dissimilis fuit. Aduersus ea quæ videntur acerba, & contra omnes varietates, quæ in vita versantur, animo fuit ita semper præsenti, vt nunquam vel à statu naturæ, vel à religiosa dignitate discederet.

CAPVT DECIMVMQVARTVM.

Rara S. Ignatij humilitas & patientia.

QVò maiora in S. IGNATIO fuêre diuina dona, quæ iam legimus, eò fuit in eo humilitas illustrior, quam vti fundamentum virtutum à suæ conuersionis exordio mirificè cœpit colere. Itaque vilissimo habitu ac seminudus primis annis incedebat, cum mendicis, etsi honestis in locis posset, hospitabatur: homines hominumque æstimationem fugiebat, splendorem natalium, & visiones diuinas, quæ in eo erant frequentissimæ, diligenter occultabat. Dicebat, omnes domesticos exemplo sibi ad virtutem atque incitamento esse; neque quenquam præter se vnum, sibi displicere. Optabat, vt ipsius mortui cadauer, volucribus & feris laniandum obijceretur, vel conderetur in aliquo sterquilinio. Vbi perspicua res non esset atque euidens, facilè aliorum sequebatur iudicium, & se cùm esset superior, inferioribus exæquabat. Ludibrio omnibus cupiebat esse, & nisi habuisset rationem vtilitatis proximorum, propter quos iuuandos, authoritatis etiam suæ ac personæ ratio habenda fuit, ambulasset per plateas nudus, & sordibus oppletus, vt insanus haberetur. Ne in Præpositum Generalem Societatis eligeretur, omni ope contendit, & coactus Confessarij imperio, ac importunis Sociorum precibus hoc munus suscipere: post decem deinde annos, illud in publico Societatis conuentu deponere, summis precibus conatus est. De rebus suis non loquebatur, nisi more aliorum Sanctorum magnâ aliquâ causa excitatus, vel ad sanandos aliorum animos, & mœrore liberandos eos, qui ab ipso consilium vel medicinam peterent, vel ad excitandos, atque aduersus omnes difficultates suo exemplo armandos. De se tamen loqui coactus, parcè & nascentis Societatis initio id faciebat, exemplum secutus Pauli Apostoli, qui vt loquitur S. Gregorius: *occultabat bona, custodiâ propriâ, publicabat verò visa Diuina admirabilia, vtilitate alienâ.* De suis tamen rebus ita demisse & humiliter sentiebat, vt se mortalium omnium infimum, & opis Diuinæ maximè egentem, putaret. Cùm de propagatione Societatis vel fructu, quem vbique terrarum in Dei Ecclesiâ faciebat, mentio ab aliquo fieret; vel de re alia quacunque, in eius commendationem redundante, colligebat statim se, obortisque lachrymis pudore quodam virgineo suffundebatur. Nolebat se laudari à quoquam, & cùm accepisset P. Iacobum Eguiam Confessarium suum, fere septuagenarium, miris ipsum laudibus, communem magnorum Sãctorum commendationem excedentibus celebrasse, hanc ei pœnam inflixit, vt per tres dies ter quotidie sese flagellis cæderet. Sed cùm ille postea ne pœnis quidem coërcitus, à laudando IGNATIO abstineret, ampliùs ei confiteri noluit: vetuitque præterea, sub pœna excommunicationis & dimissionis è Societate, vt ab omnibus eius laudibus deinceps abstineret. Vexabatur S. IGNATIVS post suam conuersionem ad Deum, molestis valdè vanæ gloriæ tentationibus, ante profectionem Hierosolymitanam, quibus cùm se acriter opponeret, & in graui quodam morbo his tentationibus impetitus, maiorẽ ex offensionis Diuinæ formidine, quàm ex ipsa grassantis morbi vehementiâ metum ac solicitudinem caperet; ita Diuino præsidio hoc debel-